

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2606/2019
25.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милослав Ђурчок, адвокат из ..., против туженог „ББ“ АД из ..., чији је пуномоћник Борис Богдановић, адвокат из ..., ради накнаде трошкова за исхрану и регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1453/19 од 08.05.2019. године, у седници одржаној 25.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1453/19 од 08.05.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1453/19 од 08.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 431/2018 од 05.03.2019. године, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде за исхрану у току рада за период септембар 2015. године – мај 2017. године плати укупно 88.836,68 динара, као и на име регреса за коришћење годишњег одмора укупно 62.766,69 динара са законском затезном каматом на сваки појединачан износ ближе одређен у изреци пресуде, као и да му плати 64.656,00 динара на име трошкова спора са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1453/19 од 08.05.2019. године одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Зрењанину П1 431/18 од 05.03.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио посебну ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да разлози за одлучивање о ревизији нису основани.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.09.2015. године до 31.05.2017. године. Тужени је новонастало привредно друштво од матичног привредног друштва „ВВ“ код којег је тужилац био у радном односу, па како је тужилац сада у радном односу код туженог, овај тужени је у обавези да плати неисплаћену накнаду за утужени период. Побийана одлука је донета у складу са правним схватањем Врховног касационог суда о постојању пасивне легитимације туженог и стога у овом предмету нема потребе за одлучивањем о ревизији туженог као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде за исхрану у току рада и накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора поднета је 13.04.2018. године, а вредност предмета спора је 151.401,37 динара.

Имајући у виду да је реч о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде не прелази законски цензус за изјављивање ревизије од 40.000 евра, према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то Врховни касациони суд налази да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић